

Панорама

На міжнародному фестивалі переміг наш театр ім. Т. Шевченка

На XIII міжнародному фестивалі театрального мистецтва «Слов'янські театральні зустрічі», що відбувся в Гомелі, чернігівці визнані кращими серед семи театрів з чотирьох країн. Вищу нагороду фестивалю «За кращу виставу» присуджено театру за виставу «Комедія про... сенс існування» за п'єсою білоруського драматурга В. Рудова. Також робота чернігівців отримала визнання в номінації «Кращий акторський ансамбль».

Поставлена режисером театру Тетяною Шумейко, ця яскрава комедія була успішно презентована 2013 року на театральному фестивалі «Коломийські представлення».

Виставка фотомайстра Віктора Кошмала

В обласній бібліотеці ім. В. Короленка відкрито виставку світлин секретаря обласної організації Національної спілки фотохудожників України Віктора Кошмала.

Народився фотохудожник у Бахмачі. Фотографування захопився ще в дитинстві. Талановитий майстер — учасник і переможець всеукраїнських та міжнародних фотоконкурсів.

Переможці за кошти обласного бюджету матимуть змогу поїхати влітку в оздоровчий табір.

Книги — дітям

Працівники Чернігівської міської бібліотеки ім. Коцюбинського зібрали для маленьких читачів колекцію дитячих книжок. Ними поповнили бібліотеку Чернігівського навчально-реабілітаційного центру №2.

Діти тут дуже люблять читати, особливо казки. Зустріч у центрі провели в рамках акції «Тепло наших сердець — дітям». До неї долучили представників громадської організації LIDER, які провели з дітьми інтерактивні заняття. А учні професійного ліцею залізничного транспорту пригостили дітей смаколиками.

Таланти

багатодітних родин

У Чернігові відбувся фінальний етап обласного конкурсу «Таланти багатодітної родини». До обласного палацу дітей та юнацтва приїхало більше сотні кращих учасників з районів області. Конкурс проводять уже 10 років.

Діти демонстрували таланти в номінаціях «вокал», «хореографія», «авторське виконання», також представили свої художні роботи.

Павло ГЛАЗОВИЙ
Гуморески

Вигідна жінка

Стрів на вулиці Матвія Панько Сарана.
— Здрастуй, — каже. — Познайомся: Це моя жона.
— Дуже радий, дуже радий! — вигукнув Матвій.
Цмокнув жінку в праву ручку, Поклонився їй,
А Панькові тихо мовив:
— Я не доберу,
Як ти міг узяти жінку
Отакую стару?
Видно, старша літ на двадцять?
— Ні, на двадцять п'ять.
Так зате грошви не їдять.
Свині не їдять. —
А Матвій ще тихше шепче:
— К бісу та грошва,
Як вона сліпа на око
Та іще й крива.
— Ай, — махнув Панько рукою, —
Хто з нас без гріха?
Не шепчи, балакай вільно,
Бо вона й глуха.

У квартирі комунальній

Ще не всі живуть окремо. Є й такі квартири: Одна кухня, одна ванна, а сімей — чотири. Яюсь, вставши серед ночі, молодичка Ася Зачинилася у ванній, швидко роздяглася. Раптом глянула на двері і очам не вірить: Звіди в дірочку маленьку хтось на неї зирить. Ася юбною прикрилась, двері відчинила і уздріла двох сусідів — Федора й Вавила, — Та як крикне:
— Як не сором? Хворі ви чи п'яні?
Чи не бачили ви жінки у такому стані? —
А Вавило:
— Тихо, детка! Не туди ти хилиш.
Ми дивились, чийм милом ти себе намилиш.

Морожений Жора

Був у жінки чоловічок згорблений і сивий. Через те ходив до неї Жора чорнобривий. Раз вернувся чоловічок у незвичну пору. Довелося молодичці заховати Жору. Заховала не у шафі, не в дубовій бочці, — В холодильнику закрила у одній сорочці. Сів вечерять чоловічок. Вносить жінка миску. Покришила цибулину і гірку редиску. Чоловічок носом крутить:
— Редьки мені мало... —
Та й поліз у холодильник діставати сало. Смик за дверці й відсахнувся:
— Що це за потвора? —
Перед ним зубами дзвонить задубілий Жора. І промовив чоловічок:
— От мені так сало...
Що це в біса за животне? Як сюди попало? —
Жора чмихнув та як гаркне:
— Зачини, дубина!
Що ти витричався на мене?
Не видав пингвина?

Володимир ФРИЗ

Історії неповторного Подолу
Фальшиве кукуріку

Підліт вісімдесятих років минулого століття, як і в давні часи, залишався найяскравішим самоцвітом у короні Києва. Модерна на ті часи п'ятнадцятого лікаря, збудована на частині території Києво-Могилянської академії, була найбільш популярним медичним закладом для так званого корінного населення старого й неповторного Подолу. Клініка ортопедії і травматології, котру очолював мій учитель, професор Віталій Миколайович Левенець, була славна тим, що тут проходили лікування футболісти київського «Динамо». У цій клініці юній гімнастці Дерюгінній професор імплантував штучну зв'язку колінного суглоба. У цих самих стінах її звабив рудий Блохін, котрий постійно терся тут, випрошуючи у професора звільнення від тренувань. У клініку приходив злий Лобановський і незадоволено буркотів: «Віталю, я тебе прошу, ну не давай ти етому філоу справкі».

Був понеділок, професорський обхід. Почет зупиняється біля ліжка хворого, який уже третій місяць живе у відділенні. Хронічні хвороби старої самотньої людини, якій, звичайно, краще зимувати в теплій лікарні.

— Прошкін, ти совість маєш? — строго запитує професор завідувача.

— А що я можу зробити? Він завтра ляже під дверима завідувача райздороввідділу, як це було торік.

Професор пробує сам вплинути на ситуацію.

— Шановний Сергію Григоровичу, може, вам уже пора додому?

— Професор, воше-то я — Сруль Гершковіч Кофман. То мене перейменовали, як Юзовку на Сталіно. Но я ещо болею, — відмовляє той.

— Так довго в лікарні не можна бути, вам конче потрібне південне сонце й море, — продовжує професор і чує запитання:

— А шо, на Подоле ето зделать нельзя?
Раптом чути голосну пісню «Ой летіли дикі гуси».

— Вимкніть радіо! — кричить розлючений ситуацією професор.

— Та це Матвієнко в хірургії співає, коли їй роблять перев'язку, — мастит відкрили після пологів, — інформує медсестра.

— Господи, Павлівська психушка має бути на Подолі, — констатує професор.

Після обходу Прошкін отримує категоричну настанову вирішити питання з хворим. Єдиний спосіб залагодити цю колізію — просити досвідченого спеціаліста в таких справах, корінного подольця лікаря Романовського.

— А шо, мене завтра в синагогу не пустят, — набиває собі ціну той.

— Боря, ти ж комуніст, — моралізує завідувач.

— Ой, Льоня, я тебе умоляю, равін — тоже.

— Ну добре, — здається завідувач, — з мене міцний могорич.

— О'кей, несмотря на зов крові, шо не зделаеш для спасенія заведующого, — дає згоду Романовський.

І вирішив оригінально й так, як це може вирішити тільки корінний житель Подолу. Упродовж тижня щодня, коли в палаті не було хворих, він, як півень, кукурікав, сівши біля ліжка Кофмана.

А потім викликав з Павлівки консультанта-психіатра:

— Бенечка, там мой больноі постоянно слышит песні петуха.

— Ой, Боря, не такое лечілі, — впевнено відповів консультант.

Психіатр довго заглядає в очі хворого, потім запитує:

— І давно ето «кукареку»?

— Неделю, — відповідає той.

— Отлично, ми не опоздали, — оптимістично запевняє ескулап і продовжує: — А скажіте, ето «кукареку» звучало в ля-мінорє?

— Доктор, я музикант, ето слушать нельзя, сплошная лажа, — впевнено констатує Кофман.

— Тогда вы скоро будете здорови. Я уполномочен забрать вас в нашу больніцу, — безапеляційно виносить вердикт психіатр, акцентуючи на слові «нашу».

— А шо, на Подоле больніца уже не наша? — запитує хворий.

— І ви спрашиваєте, — вже біля дверей по-змовницьки тихо чи то заперечив, чи то підтвердив лікар.

— Доктор, а у вас там тепло? — не здається Кофман.

— А то как, — зрозумілою тільки їм мовою відповідає той.

— Но здесь я каждый день вживую могу слушать Матвієнко, — видає останній і найвагоміший аргумент хворий.

— Я вас умоляю. Шо там ваша Матвієнко! У нас сейчас лечатса два Кобзона, Зикіна і П'єха.

Уже прощаючись з Романовським, доктор Беня заявляє:

— Боря, я твоей мамочке всегда гаваріл, что у тебя совсем нет музыкального слуха.

— Ой, Бенечка, зато я, как ти, не мучилса на скрипке в музыкальной школе, — відповів Боря, вдячно потискаючи колєзі руку.

м. Чернігів

Цікаве про українських письменників
Валерій ШЕВЧУК
Із книги «Із вершин та низин»
Пізнаєш

Яюсь до Козачковського прийшов кріпак і сильно жалівся, що в нього украдено пару волів. Козачковський поспівчував кріпаків і одіслав його. Цю розмову почув Шевченко, вийшов услід за селянином і, розпитавши його, дав, щоб ніхто не бачив, 50 карбованців.

— У позику! — сказав поет. — Оддаси колись, як розбагатієш!

— Як же я оддам вам, коли я вас не знаю? — відказав здивований селянин.

— Усе одно! Пізнаєш! — відповів поет.

Поспішаючи на весілля

Коли Шевченка заарештували, на ньому був фрак, сам він був чисто виголений, наче зібрався до когось з візитом. Губернатор Фундуклей, який був добре знайомий з Шевченком, здивувався, побачивши, що той при такому параді:

— Чого це ви, Тарасе Григоровичу, так прибралися? — спитав він.

— Та бачте, — відповів Шевченко, — я поспішав до Костомарова на вінчання. Він запросив мене боярином, так я ото, заки у Броварах мені перепрягли коней, поголівся і причепурився, щоб з воза просто до молодого.

— Еге! — відповів Фундуклей. — Коли так, дак куди судженого, туди й боярина.

Бісова муза

Під час слідства в справі Кирило-Мефодіївського товариства Шевченко завжди був бадьорий, веселий і спокійний. Перед допитом якийсь офіцер-жандарм мовив до нього:

— Господь милостивий, Тарасе Григоровичу! Ви виправдаєтесь, і отоді-то залунає ваша муза.

— Та який же чорт усї нас сюди заніс, коли не оця бісова муза! — відповів поет.

Велика радість

Відомо, що до звільнення Т. Шевченка із заслання прислужилася родина віце-президента Академії мистецтв у Петербурзі Ф. Толстого. Особливо гаряче турбувалася про це графиня Анастасія Іванівна. Не дивно, що, коли Толстї дізналися про Шевченкове визволення, радість їхня була безмежна: з цієї нагоди розбудили дітей, зібралися всією родиною в залі, прийшов дехто з гостей, всі радісно цілувалися й ділилися новиною.

У Києві, на Пріорці

Шевченко дуже любив дітей. Живучи 1859 року в Києві на Пріорці, поет дуже здружився з дитворою. Діти бігли за ним і кричали: «Дядьку, розкажіть нам ще одну казочку!»

По обіді поет ішов у сад, лягав під яблунею і кликав до себе дітей. Вони лазили по ньому, пустували.

«Кого люблять діти, — казав про себе поет, — той не зовсім ще поганий чоловік».

Яюсь наймищка Оришка, перучи одяг, знайшла гроші, про які Шевченко забув, і він на ці гроші влаштував для сусідських дітей «бенкет». Пішов на базар, накупив силу іграшок та ласощів, ледве доніс. Двір посипали свіжою травою, дівтора раділа, гралася, качалася по траві, поет теж радів. По обіді перекупка привезла цілий візок яблук, груш, пряників, бубликів. Із двору «бенкет» перейшов на вигін. Посходилися дорослі й говорили: «Оцей старий, певне, божевільний!»

Шевченко бігав разом з дітьми, повчав їх, сміявся, змагався з хлопцями.

Ювілейні дати народження
Червень

1 — Гайдай Зоя Михайлівна, українська співачка, народна артистка СРСР (1902 – 1965).

6 — Перебийніс Петро Мойсейович, поет, драматург, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка (1937).

Стратілат Микола Іванович, графік, народний художник України (1942).

11 — Засухін Володимир Фролович, композитор, співак, музикант, народний артист України (1947).

15 — Лівичка-Холодна Наталія Андріївна, письменниця, перекладачка (1902 – 2005).

21 — Бурлюк Давид Давидович, український та російський художник-футурист, поет, теоретик мистецтва (1882 – 1967).

22 — Зібров Павло Миколайович, співак, композитор, народний артист України (1957).

29 — Ілленко Михайло Герасимович, кінорежисер, педагог (1947).